

Ο Γ. Βαλέτας κρίνει *Τα Παγανά* του Στρ. Μυριβήλη (σ. 13). Στην τελευταία σελίδα δημοσιεύονται τα σύντομα πεζογραφήματα της Τατιάνας Γκρίτση [-Μιλλιέζ] («Αδελφωμένοι») και του Ν. Παππά («Δυο αλητάκια»).

Στο τεύχος 12 (27 Ιουλίου), στη στήλη «Χρονικά» νεκρολογείται συνοπτικά ο Πωλ Βαλερύ (το περιοδικό υπόσχεται να επανέλθει) και εκτενέστερα ο Νικόλαος Ποριώτης (από τον Γ.Β.[αλέτα], σ. 2).

Στην πρώτη σελίδα με τίτλο «Τόσο στοίχισε», ο Δ. Φωτιάδης αναφέρει στις απώλειες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και στους δικτάτορες του Μεσοπολέμου. Σ' ένα σημείο διαβάζουμε:

[...] Ο Χόρτυ στην Ουγγαρία, η Μαντζουρία, η δικτατορία του Πρίμο ντε Ριβέρα, το ξάπλωμα του φασισμού στο ένα έπειτα από το άλλο κράτος της Ευρώπης. Ο Χίτλερ, ο Σαλαζάρ, ο θρίαμβος των αντιδραστικών καθεστώτων σ' όλες τις βαλκανικές χώρες, η Αθηνά, ο Φράνκο, η σφαγή των εργατών στη Βιέννη, η Τσεχοσλοβακία, το Μόναχο. Οι αστραπές έσχιζαν απανωτά τον ορίζοντα όλου του κόσμου. Κι όμως οι δημοσιογράφοι και οι λογοτέχνες επαναλαμβάνανε σ' όλους τους τόνους το μονότονο τροπάρι τους: Όχι πόλεμος, όχι πόλεμος, όχι πόλεμος. Οτιδήποτε άλλο μα όχι πόλεμος. Γύρευαν να προλάβουν το κακό, κι αυτό είχε πια ξεσπάσει. Είχε ξεσπάσει από τη στιγμή που επιτρέψανε να καθίσουν στο σβέρκο των λαών τα φασιστικά καθεστάτα, η δυναμική αυτή μορφή της ιμπεριαλιστικής κεφαλαιοκρατίας. [...]

Και κρίνοντας από τη μεταπολεμική κατάσταση υπενθυμίζει και σχολιάζει:

[...] Αν ο Σαλαζάρ κι ο Φράνκο δε φύγουν από τη μέση, αν η σημερινή εξωφρενική κατάσταση στην Ελλάδα δεν αλλάξει, αν η Τουρκία δε δημοκρατικοποιηθεί, τότε η ειρήνη κινδυνεύει. Είναι απαραίτητο, για να σωθούμε από μια νέα σφαγή, να κυριαρχήσει από τη μια στην άλλη άκρη της Ευρώπης το αναβαπτισμένο από την υπέρτατη δοκιμασία δημοκρατικό πνεύμα. Κι από δω αρχίζουν βαριές οι ευθύνες των πνευματικών ανθρώπων. Έχουν καθήκον και υποχρέωση να πάρουν θέση, να μιλήσουν και να διαφωνήσουν. Να υπογραμμίσουν τον κίνδυνο. Κάθε φυγή τη στιγμή αυτή είναι δειλία. [...]

Τεύχ. 12, σ. 1-2

Πράγματι, ας μου επιτραπεί να παρέμβω, φαινόταν περίεργο στους απονήρευτους πολίτες πώς και γιατί οι Σύμμαχοι άφηναν να παραμένουν στην εξουσία (που κατείχαν με αντιδημοκρατικά μέσα) οι δικτάτορες Φράνκο

